

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-16Csp/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119320377
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Milan Valla
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:6119320377.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV v konaní pred sudcom Mgr. Milanom Vallom, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: E. Z., narodený XX. X. XXXX, prechodne pobytom W. B. XXXX/XX, XXX XX O., o zaplatenie 16.101,86 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 16.101,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 14.911,52 eur od 15.11.2016 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi sa priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Právny predchodca žalobcu, Poštová banka, a.s., sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu dňa 22.06.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 16.101,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 14.911,52 eur od 15.11.2016 a nahradil mu trovy konania. V odôvodnení svojej žaloby uviedol, že dňa 21.04.2016 uzatvorili pôvodný žalobca v právnom postavení veriteľa a žalovaný v právnom postavení dlžníka Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej aj „Zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli o. i. Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery (ďalej aj „OP“). Na základe Zmluvy žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky v sume 15.000 eur (ďalej aj „Istina“). Žalovaný sa v zmysle Zmluvy zaviazal vrátiť pôvodnému žalobcovi Istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa Zmluvných dokumentov (všetky uvedené peňažné plnenia ďalej spolu aj „Úver“). Žalovaný neplnil Úver riadne a včas. V dôsledku omeškania žalovaného s plnením Úveru, pôvodný žalobca v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil žalovaného na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti Úveru a nakoľko žalovaný na Upozornenie nereagoval, vyhlásil dňa 14.11.2016 Úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti Úveru žalovaný dlžnú sumu z Úveru neuhradil, a to ani len čiastočne. Jednotlivé splátky žalovaného do zosplatenia úveru sú uvedené v Aktuálnom stave úveru, v časti „Zaplatené splátky“, vyhotovenom z bankového informačného systému pôvodného žalobcu, ktorý je vedený v súlade s ustanovením § 40 ods. 8 a 9 zákona č. 486/2001 Z. z. o bankách v platnom znení. Pôvodný žalobca pred podaním žaloby, výzvou zo dňa 04.06.2019, opätovne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Žalovaný však splatnú dlžnú sumu z Úveru neuhradil. V súlade so Zmluvnými dokumentmi vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver pôvodnému žalobcovi aj úroky. V Zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 15,60 % ročne. Napriek tomu, že v súlade s Obchodnými podmienkami, je pôvodný žalobca v prípade, ak sa Úver stane predčasne splatným, oprávnený ďalej úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v Zmluve, pôvodný

žalobca si neuplatňuje voči žalovanému zmluvné úroky po zosplatnení Úveru, ale si v konaní uplatňuje voči žalovanému od momentu zosplatnenia Úveru len zákonné úroky z omeškania, a to v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. Určujúcim dátumom pre začatie úročenia zákonným úrokom, a to percentom z dlžnej Istiny Úveru po jeho zosplatnení, je deň nasledujúci po zosplatnení Úveru. Na základe vyššie uvedených skutočností je žalovaný povinný zaplatiť pôvodnému žalobcovi nasledovné dlžné sumy: a) istinu vo výške 14.911,52 eura, b) vyčíslený úrok z Istiny vo výške 1.150,59 eura (ide o súčet zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania od momentu poskytnutia Úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti Úveru), c) zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 14.911,52 eura od 15. 11. 2016 do zaplatenia, d) poplatky vo výške 39,75 eura.

2. Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal dňa 11. 7. 2019 platobný rozkaz, sp. zn. XUp/XXX/XXXX, ktorý nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk, o ktorej skutočnosti súd upovedomil pôvodného žalobcu a zároveň ho vyzval, aby v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Pôvodný žalobca v zákonnej lehote navrhol pokračovanie v konaní a Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Bratislava III dňa 5. 11. 2019.

3. Žalovanému sa nepodarilo doručiť žalobu na adresu evidovanú v registri obyvateľov SR. Oznámenie o podanej žalobe v zmysle § 116 ods. 2 CSP bolo zverejnené dňa 19. 4. 2021. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, skutkové tvrdenia pôvodného žalobcu nijakým spôsobom nepoprel, dôkazy neoznačil a v konaní ostal pasívny.

4. Dňa 11. 5. 2020 bolo súdu doručené elektronické podanie, ktorým právny predchodca žalobcu navrhol zmenu subjektu na strane žalobcu v dôsledku postúpenia pohľadávky na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, ktorá s týmto procesným návrhom súhlasila.

5. Uznesením zo dňa 12. 5. 2020, č. k. 16Csp/57/2019-68 súd pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu vstúpil súčasný žalobca. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.06.2020.

6. Súd prejednal vec na pojednávaní dňa 21.06.2021, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu a nedostavil sa žalovaný, ktorý mal predvolanie na pojednávanie riadne doručené. Súd preto podľa ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prejednal vec v neprítomnosti žalovaného, nakoľko tento svoju neúčast' na pojednávaní vopred neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie pojednávania, pričom pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku.

7. Súd následne rozsudkom zo dňa 14.07.2021 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Dôvodom zamietnutia žaloby bol záver súdu o tom, že nárok žalobcu bol premlčaný, pričom na premlčanie súd prihliadol z úradnej povinnosti v prospech žalovaného ako spotrebiteľa, teda i napriek tomu, že žalovaný námietku premlčania neuplatnil. Súd v odôvodnení rozsudku dospel k záveru, že žalovaný bol listom zo dňa 18.10.2016 upozornený na možnosť zosplatnenia celého úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že ku dňu 17.10.2016 bol žalovaný v omeškaní so splácaním úveru po dobu viac ako 3 mesiace. K tomuto dátumu bol žalovaný v omeškaní dlhšom ako tri mesiace iba so zaplatením jednej splátky, a to splátky splatnej dňa 20.06.2016. Je tak zrejmé, že k zosplatneniu úveru (dňa 14.11.2016) došlo práve pre omeškanie so zaplatením splátky splatnej dňa 20.06.2016. Súd následne aplikujúc ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka („Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“) dospel k záveru, že premlčacia doba pre splatnosť celého zročného dlhu začala plynúť dňa 20.06.2016 a uplynula dňa 20.06.2019, pričom ale žaloba bola na súde podaná až dňa 22.06.2019. Súd z tohto dôvodu žalobu zamietol vo vzťahu k istine a taktiež aj vo vzťahu k príslušenstvu, ktoré je rovnako premlčané v prípade, ak došlo k premlčaniu samotnej pohľadávky.

8. Na základe odvolania žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 14.07.2021 odvolací súd, pričom tento rozhodol uznesením XCoCsp/XX/XXXX-XXX zo dňa 28.03.2023 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 14.07.2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na to, že nie je jednotná rozhodovacia prax súdov pri posudzovaní otázky začiatku

plynutia premičacej doby v prípade zosplatnenia spotrebiteľského úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Hoci táto otázka doposiaľ nebola vyriešená takým spôsobom, aby bola súčasťou Zbierky stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, odvolací súd poukázal na viacero nedávnych rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých v takomto prípade nemožno aplikovať ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka, ale je namieste aplikácia ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého začatie plynutia premičacej doby závisí odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 D. XXX/XXXX U. W. G. X D. XXX/XXXX). V odôvodneniach uvedených uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel o.i. k záveru, že aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo a neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. Aplikáciou ustanovenia § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka aj v prípadoch spotrebiteľských sporov by sa dĺžka premičacej doby dostala do rozporu s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Tieto rozhodnutia dopĺňa ďalšie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. X D. XXX/XXXX zo dňa 15.12.2022, v ktorom o.i. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že je neprípustné, aby veriteľovi plynula premičacia doba v čase, kedy ešte nemôže svoje právo uplatniť žalobou na súde. Ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka sa preto neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd preto dospel k záveru, že pre začatie plynutia premičacej doby je potrebné uplatniť ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a teda za začiatok plynutia premičacej doby je potrebné považovať deň, kedy žalobcovi prvý raz mohlo vzniknúť právo na zosplatnenie celého dlhu. Žaloba podaná dňa 22.06.2019 tak bola podľa odvolacieho súdu podaná včas a nárok žalobcu premičaný nebol.

9. Po vrátení veci súdu prvej inštancie súd opätovne prejednal vec na pojednávaní dňa 27.11.2023, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu a nedostavil sa žalovaný, ktorý mal predvolanie na pojednávanie riadne doručené. Súd preto podľa ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prejednal vec v neprítomnosti žalovaného, nakoľko tento svoju neúčast' na pojednávaní vopred neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie pojednávania

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a skutkovými tvrdeniami žalobcu, ku ktorým sa žalovaný nevyjadril a tieto skutkové tvrdenia žiadnym spôsobom nepoprel. Súd vykonal nasledovné listinné dôkazy: výpis - aktuálny stav úveru ku dňu 31.05.2019, list pôvodného žalobcu zo dňa 18.10.2016 s predmetom „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.04.2016, list pôvodného žalobcu zo dňa 14.11.2016 s predmetom „Výzva na úhradu dlžnej sumy“, predžalobná výzva zo dňa 04.06.2019.

11. Zo skutkových tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel a vykonaním listinných dôkazov súd zistil nasledovný skutkový stav veci. Dňa 21.04.2016 uzavrel žalovaný ako dlžník a pôvodný žalobca ako veriteľ zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej pôvodný žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 15.000,- eur. Žalovaný mal úver splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach vo výške 274,40 eur, a to vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom prvej splátky, ktorý bol dohodnutý na 20.05.2016, končiac dňom poslednej splátky dňa 20.04.2024. Dohodnutá úroková sadzba bola vo výške 15,60 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 16,80 %, pričom celková suma, ktorú sa žalovaný ako dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi bola 26.341,27 eur.

12. Z výpisu - aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.05.2019 vyplýva, že žalovanému bol dňa 21.04.2016 poskytnutý úver v celkovej výške 15.000,- eur. Žalovaný splatil jednu splátku splatnú dňa 20.05.2016 vo výške 274,40 eur, ktorá sa započítala na istinu sumou 88,48 eur a na úroky sumou 185,92 eur, pričom počnúc nasledujúcou splátkou splatnou dňa 20.06.2016 žalovaný úplne prestal splácať splátky úveru. Listom zo dňa 18.10.2016 pôvodný žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 1.133,85 eur, s ktorej zaplatením bol žalovaný v danom čase v omeškaní s tým, že žalovaného upozornil na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru. Žalovaný aj naďalej úver nesplácal. Listom zo dňa 14.11.2016 pôvodný žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 14.11.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy. Pred podaním žaloby pôvodný žalobca listom zo dňa 04.06.2019 vyzval žalovaného na zaplatenie celkovej sumy 24.004,29 eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 14.911,52 eur a príslušenstva.

13. Počas konania, pôvodný žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2020 postúpil pohľadávku voči žalovanému na súčasného žalobcu, o čom súd informoval písomným podaním zo dňa 11.05.2020. Súd pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu vstúpil súčasný žalobca, a to uznesením zo dňa 12. 5. 2020, č. k. 16Csp/57/2019-68.

14. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

15. Podľa § 186 ods. 1, 2 CSP Skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú. Súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

16. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

18. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

19. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

20. Podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o

spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) odplatu podľa osobitných predpisov, k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

21. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia, g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

22. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

23. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

25. Podľa § 54a OZ v platnom znení, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

26. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

27. Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému a s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

28. Podľa § 524 ods. 2 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

29. Podľa § 526 ods. 1 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

30. Podľa § 526 ods. 2 OZ ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

31. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

32. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1. 1. 2015, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Podľa § 391 ods. 1, 2, 3 CSP Ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

34. Ustanovením § 185 CSP bol zavedený princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie to, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v súčasnej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v súčasnej právnej úprave presúva na procesné strany. Na základe uvedeného preto hodnotenie dôkazov zo strany súdu má oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť v súlade so zásadami formálnej logiky. Preto súd pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a prostriedkoch procesného útoku s poukazom na § 181 ods. 4 CSP a v tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany sporu za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania. Hoci niektoré procesné zásady sú do istej miery modifikované v tzv. sporoch s ochranou slabšej strany, medzi ktoré patria aj spotrebiteľské spory medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, pri ktorých súd aj z vlastnej iniciatívy vykoná dôkazy nenavrhnuté stranami sporu, ak je to v prospech spotrebiteľa (§ 295 CSP) a pri ktorých je vylúčené použitie ustanovení o sudcovskej a zákonnej koncentrácii (§ 296 CSP), ani uvedené nemá vplyv na procesnú povinnosť spotrebiteľa ako strany sporu uviesť súdu rozhodujúce skutkové tvrdenia na svoju obranu, resp. poprieť skutkové tvrdenia dodávateľa. Ani v sporoch s ochranou slabšej strany súd nemôže tzv. slabšiu stranu suplovať pri splnení tejto základnej procesnej povinnosti. Nesplnenie tejto procesnej povinnosti, hoci aj v spore s ochranou slabšej strany, má za následok vyhodnotenie tvrdení dodávateľa súdom ako nesporných (§ 151 CSP), pričom v prípade, ak spotrebiteľ ostane v konaní úplne pasívnym, žiadne z tvrdení dodávateľa nepoprie a ani len nespochybní a tieto nie sú spochybnené ani vykonanými dôkazmi, tvrdenia dodávateľa sú nespornými v celom rozsahu a tieto s poukazom na ustanovenie § 186 ods. 2 CSP nie je potrebné ani dokazovať.

35. Z ustanovenia § 150 ods. 1 CSP vyplýva, že sporové strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Z ustanovení § 151 CSP vyplýva, že skutkové tvrdenia strany sporu, ktoré protistrana výslovne nepoprie, sa považujú za nesporné. Žalovaný

bol v konaní úplne pasívny. Žalovaný sa k žalobe a k skutkovým tvrdeniam žalobcu a žalobcom predloženým listinným dôkazom vôbec nevyjadril a žiadnym spôsobom sa v konaní nebránil, teda žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu v konaní nepoprel, vôbec nevyužil svoje právo vyjadriť sa k žalobe a neuplatnil žiadne prostriedky procesnej obrany. Žalovaný si následne ani neprevzal ani predvolania na pojednávania, na ktoré sa následne žalovaný nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil a ani na pojednávaniach tak neuplatnil žiadne prostriedky procesnej obrany.

36. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

37. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 15.000,- eur. Súd nezistil absenciu zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré táto má obligatórne obsahovať v zmysle § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy, a teda bola riadne a platne uzatvorená. Poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach vo výške 274,40 eur, a to vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc dňom prvej splátky, ktorý bol dohodnutý na 20.05.2016, končiac dňom poslednej splátky dňa 20.04.2024. Žalovaný úver nesplácal riadne a včas, a to i napriek výzve zo strany právneho predchodcu žalobcu, na základe čoho právny predchodca žalobcu v súlade s § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ využil právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Žalovaný ani následne dlžnú sumu neuhradil. Žalobca si uplatňuje v tunajšom konaní voči žalovanému nárok na úhradu dlžnej sumy vo výške 16.101,86 eur, ktorá pozostáva z nesplatenej časti istiny úveru vo výške 14.911,52 eur, dlžnej sumy vo výške 1.150,59 eur titulom nesplatennej časti zmluvného úroku ku dňu zosplatenia celého úveru a dlžnej sumy vo výške 39,75 eur titulom poplatkov. Žalobca si tiež uplatnil nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 14.911,52 eur, tj. z dlžnej istiny, a to od 15.11.2019, tj. odo dňa nasledujúceho po dni zosplatenia celého úveru, až do zaplatenia.

38. Súd v prvom rade v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý je pre súd v tomto konaní záväzným (§ 391 ods. 2 CSP) konštatuje, že pohľadávka žalobcu nie je premlčaná. Prihliadajúc na právny názor odvolacieho súdu, súd uvádza, že zmyslom a účelom inštitútu premlčania je naplnenie zásady známej už z rímskeho práva, podľa ktorej právo patrí bdelym (Vigilantibus iura scripta sunt). Inštitút premlčania má teda sankcionovať veriteľa ako inak oprávnenú stranu za vlastnú pasivitu, v ktorej je veriteľ počas celého trvania určitého časového úseku - premlčacej doby. Zmyslom a účelom inštitútu premlčania však akiste nie je sankcionovať veriteľa za to, že je pasívny aj počas obdobia, kedy si svoje práva nemôže uplatniť z dôvodu existencie zákonnej prekážky. Ide predovšetkým o zákonnú prekážku podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, ktorá umožňuje veriteľovi vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru až po uplynutí troch mesiacov odo dňa omeškania dlžníka so zaplatením niektorej splátky úveru. Toto trojmesačné obdobie nepredstavuje obdobie, kedy veriteľ má možnosť domáhať sa zaplatenia celej svojej pohľadávky, ale nekoná tak z dôvodu vlastnej pasivity, ale ide o obdobie, kedy mu zákon výslovne neumožňuje domáhať sa zaplatenia celej svojej pohľadávky. Bolo by tak v rozpore so základnou podstatou inštitútu premlčania, ak by premlčacia doba plynula aj v období, kedy si veriteľ svoje právo nemôže uplatniť z dôvodu existencie takejto zákonnej prekážky. Tu je zároveň významný rozdiel medzi plynutím premlčacej doby v iných ako spotrebiteľských právnych vzťahoch, pri ktorých veriteľ môže uplatniť právo zosplatiť celú svoju pohľadávku už na druhý deň od omeškania dlžníka so zaplatením niektorej splátky a zároveň si môže vtedy svoje právo uplatniť už aj na súde, teda aplikácia druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka je tu dôvodná. V prípadoch spotrebiteľských zmlúv sa však striktná aplikácia ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka za použitia striktného jazykového výkladu mýňa zmyslu a účelu inštitútu premlčania. Preto je nevyhnutné pristúpiť k teleologickému a systematickému výkladu právnych noriem tak, že veriteľa - dodávateľa možno sankcionovať za neuplatnenie jeho práva iba v prípade, ak si svoje právo neuplatňuje pre vlastnú

pasivitu, ktorá trvá nepretržite počas celého obdobia zodpovedajúceho dĺžke premlčacej doby. Do tohto obdobia pasivity veriteľa nemožno zahrnúť obdobie, kedy sa veriteľ nedomáha svojich nárokov pre zákonnú prekážku ustanovenú v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vylučuje možnosť striktnnej aplikácie ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka, ale je potrebné na začatie plynutia premlčacej doby aplikovať ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka, ktoré v sebe z hľadiska teleologického efektívnejším spôsobom reflektuje základný zmysel a účel inštitútu premlčania. Tak ako vyslovil aj odvolací súd vo vyššie uvedenom uznesení, súd prvej inštancie konštatuje, že k začatiu plynutia premlčacej doby došlo u žalobcu až vtedy, kedy mal možnosť po prvý raz uplatniť svoje právo na súde, teda až po tom, ako mu v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ vzniklo právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru. Pôvodný žalobca nemal možnosť uplatniť svoje právo na súde ani dňa 20.06.2016 (splatnosť prvej omeškanej splátky) a ani dňa 22.06.2016 (dátum, ktorý o tri roky predchádza podaniu žaloby). V danom prípade je teda celkom zrejmé, že žaloba podaná dňa 22.06.2019 bola podaná včas, ešte pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

39. Súd tiež dospel k záveru, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaným, nakoľko nevzhliadol žiadne dôvody, pre ktoré by postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu malo byť neplatným. Žalovaný v priebehu sporového konania neuplatnil žiadne prostriedky procesnej obrany, preto je potrebné prijať záver, že žalovaný pohľadávku ani len čiastočne nerozporoval čo do dôvodu alebo výšky. Skutkové tvrdenia žalobcu o výške poskytnutého úveru, splatenej časti istiny a úrokov, resp. zostávajúcej dlžnej istiny, úrokov a úrokov z omeškania tak vyplynuli nielen z listinných dôkazov predložených žalobcom, ale aj zo skutkových tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, ani sa k nim nijak nevyjadril, teda tieto súd považoval v súlade s § 151 ods. 1 CSP za nesporné. Žalobca preukázal, že žalovanému bola v súlade s § 53 ods. 9 OZ včas odoslaná výzva s upozornením o práve žiadať zaplatenie celej dlžnej sumy (tj. o práve vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru) a následne listom zo dňa 14.11.2016 právny predchodca žalobcu v súlade s § 53 ods. 9 OZ zosplatnil celú dlžnú sumu úveru. Z uvedených dôvodov preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku (I. výrok) a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi celú dlžnú sumu úveru vo výške 16.101,86 eur.

40. Žalovaný je v omeškaní so zaplatením peňažného dlhu, preto vzniklo žalobcovi podľa § 517 ods. 2 OZ aj právo na zaplatenie úroku z omeškania. Súd zaviazal žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej istiny, ktorá predstavuje sumu 14.911,52 eur, tak ako to vyplýva z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.05.2019, podľa ktorého žalovaný z pôvodnej celkovej dlžnej istiny vo výške 15.000,- eur splatil iba časť vo výške 88,48 eur, a to jedinou uhradenou splátkou úveru, teda zostávajúca dlžná istina predstavuje sumu 14.911,52 eur (15.000 - 88,48). Úrok z omeškania súd priznal žalobcovi za obdobie od 15.11.2016 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia celej dlžnej sumy úveru, tak ako sa žalobca domáhal. Úrok z omeškania bol žalobcovi priznaný vo výške 5 % ročne, ktorý je v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Lehotu na plnenie (do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku) určil súd v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP, pretože žiadna zo strán sporu nežiadala určenie dlhšej lehoty a na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd z tvrdení strán sporu ani z vykonaných dôkazov nezistil žiadne dôvody.

41. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu proti neúspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu odvolanie smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.